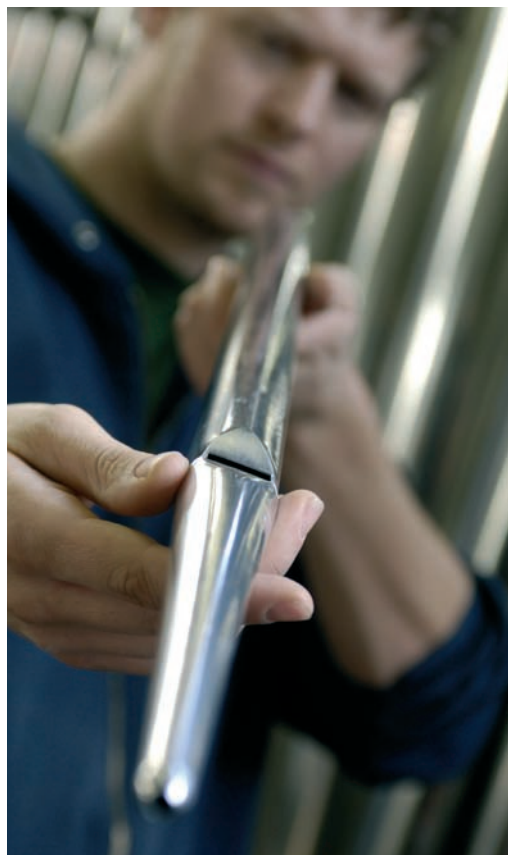

2.20.1 Elk orgel heeft een eigen persoonlijkheid

De restauratie van het orgel in de Bullekerk aan de Westzijde in Zaandam in 1900 was een teleurstelling voor de organist, Hendrik Wicher Flentrop. Hij vond het maar zonde; het had het orgel meer kwaad dan goed gedaan. Dat moest beter kunnen, dacht hij. Hij was destijds huisschilder van beroep, maar vond hier de aanleiding zijn eigen orgel- en pianohandel op te richten.

Zijn uitgangspunt was de oorspronkelijke klank van het historische orgel te behouden en deze niet aan te passen aan de muzikale smaak van het moment. Het werk bestond in die jaren voornamelijk uit onderhoud, verhuizingen en kleine uitbreidingen. De eerste grote restauratie die hij verrichtte was die van het orgel in de Hervormde Kerk in Koog aan de Zaan.

In 1940 volgt zoon Dirk Andries hem op en hij kiest voor het klassieke orgel als leidraad bij de bouw van nieuwe instrumenten. Hiervoor wordt een eigen pijpenmakerij opgestart.

Flentrop gaat wereldwijd orgels bouwen, onderhouden, restaureren en reconstrueren. Van de Verenigde Staten tot Japan en van Zweden tot Mexico, overal zijn de Zaanse orgelbouwers aan het werk. In 1976 wordt Dirk Flentrop opgevolgd door Hans Stekete, die het beleid voortzet en verfijnt. Onder zijn leiding wordt veel onderzoek gedaan, waarmee grote kennis in het bedrijf wordt vergaard.

„Goede instrumenten maken is altijd ons streven geweest”, zegt huidig directeur Cees van Oostenbrugge, die net als zijn voorgangers

organist is. „Of we nu werken aan grote of kleine orgels maakt voor ons geen verschil. Ieder orgel heeft zijn eigen charme, zijn eigen persoonlijkheid.”

Bij elke restauratie en/of reconstructie wordt nauwkeurig onderzocht wat de bedoeling van de maker was. Cees van Oostenbrugge noemt het orgel-archeologie, het herleiden van de gedachtegang van de maker uit de soms onherstelbaar lijkende oude instrumenten.

De restauratie van het uit 1511 stammende koororgel in de Alkmaarse St. Laurenskerk is volgens hem zijn meest bijzondere ‘klus’ geweest. „Werken aan zo’n oud orgel maak je maar één keer mee; dat was echt de krent in de pap.”